

‘Willen jullie een foto zien?’

Marijke Kolk doet hier wekelijks verslag van haar belevenissen als weekendpleegmoeder. Voordat Joeri en Felicity naar hun pleegouders gaan, is er een ontmoeting met de moeder.

FOTO SHODDY GAREMAN

“Ik denk dat ik een match heb.” Het is vrijdagmiddag als pleegzorgmedewerker Marion belt, nog geen maand nadat we de cursus ‘Vorbereiding pleegouders’ hebben afgerond. Een dikke map, gevuld met papieren over hechtingsproblematiek, seksueel misbruik, veiligheid en vertrouwen, loyaliteit, kortom: alles waar je als pleegouder mee te maken kunt krijgen, ligt op onze keukentafel. Ook is het gezinsonderzoek bij ons thuis afgerond én hebben we de goedkeuring van de Raad voor de Kinderbescherming. We zijn er klaar voor. Nou ja, zo klaar als we er voor kunnen zijn.

„Deze kinderen passen heel goed bij jullie, schat ik in,” zegt Marion. Kinderen? Ja, Marion weet dat we ruimte hebben voor twee (in ons huis en – hoe zoetsappig dat ook klinkt – in ons hart). Dat hebben we aangegeven tijdens de gesprekken, waarin bleek dat er veel behoefte is aan pleegouders die meerdere kinderen uit één gezin willen opvangen. En al hebben Erik en ik het er ook daarna nog uitgebreid over gehad, toch moeten we wennen aan het idee van twee.

Marion vertelt dat het gaat om een jongen van 11 en zijn 5-jarige zusje. Moeder Cindy is alleenstaand, heeft haar leven nog niet helemaal op de rit en haar handen soms te vol aan de

We arriveren tien minuten te laat en iedereen zit al te wachten als we binnenkomen

kinderen. Ik val even stil. „Laat het maar even bezinken, praat er samen over, we bellen na het weekend,” reageert ze.

Een week later zijn Erik en ik op weg naar het kantoor van het wijkteam om de moeder te ontmoeten. We zien eruit zoals we er altijd uitzien; daar hebben we over nagedacht: we gaan ons niet anders voordoen dan we zijn. Eriks haar is nét iets te lang en zijn blote voeten in gympen gestoken (ik krijg de man niet aan de sokken), mijn spijkerbroek net iets te strak (ik weiger een grotere maat te kopen). Na eerst bij een verkeerd gebouw te hebben aangebeld, komen we tien minuten te laat aan. Gestrest sta ik op uit de kuipstoel van ons sportautootje en scheur daarbij uit mijn broek. „Shit!” roep ik als

ik bij mijn billen een scheur ontwaar. Gelukkig heb ik over mijn T-shirt een trui aan en die knoop ik snel om mijn middel.

Als we binnenkomen, zit iedereen al te wachten. Mijn oog valt meteen op Cindy; ogenschijnlijk een lieve, maar kwetsbare vrouw. Ze heeft geen make-up op, draagt haar haar in een staartje en heeft een joggingpak aan. In een kringetje (wij, zij, haar gezinscoach en een medewerker van Jeugdzorg) praten we wat. „Wat doen jullie zoal in het weekend?” „Boodschappen, soms even naar de stad, bij iemand op bezoek, in de tuin zitten, niks bijzonders eigenlijk.” Cindy zegt: „Willen jullie een foto van Joeri en Felicity zien?” en overhandigt haar mobiele telefoon. Een knappe, stoere jongen en een blond, lachend meisje kijken ons vriendelijk aan. Ik merk dat ik enige opluchting voel: ze lijken me leuk! Ook op Eriks gezicht zie ik een glimlach.

Aan het eind van het gesprek vraagt de gezinscoach hoe we het vonden. „Prima,” reageren Erik en ik. „Fijn om elkaar op deze manier te ontmoeten.” Dan is Cindy aan de beurt. „Ik heb er wel een goed gevoel bij,” zegt ze. „Ik was echt bang dat jullie van die kakkers zouden zijn.” Daar moeten we erg om lachen. Je kunt van alles van ons zeggen, maar kakkers... ■